

Høringsnotat

Lovavdelingen

Dato: 9. februar 2022

Saksnr: 22/785

Høringsfrist: 23. februar 2022

Høring – midlertidig forskriftshjemmel om utvidet adgang til fjernmøter som følge av utbruddet av covid-19

1 Innledning og bakgrunn

Justis- og beredskapsdepartementet foreslår at det innføres en midlertidig forskriftshjemmel som gir Kongen hjemmel til å videreføre eller gjeninnføre de midlertidige reglene om fjernmøter som i dag følger av midlertidig lov 17. desember 2021 nr. 148 om enkelte tilpasninger i prosessregelverket som følge av utbruddet av covid-19.

Midlertidige regler som utfyller og supplerer prosessregelverket, har vært i kraft siden 27. mars 2020. Reglene ble først fastsatt i midlertidig forskrift 27. mars 2020 nr. 459 om forenklinger og tiltak innenfor justissektoren for å avhjelpe konsekvensene av utbruddet av covid-19. Reglene ble videreført i midlertidig lov 26. mai 2020 nr. 47 om tilpasninger i prosessregelverket som følge av utbruddet av covid-19 mv., som ble supplert med ytterligere midlertidige regler ved endringslov 19. juni 2020 nr. 82. Ved lov 6. november 2020 nr. 125 om forlengelse av midlertidig lov om tilpasninger i prosessregelverket som følge av utbruddet av covid-19 mv. ble varigheten til den midlertidige loven forlenget fra 31. oktober 2020 til 1. juni 2021, og ved endringslov 28. mai 2021 nr. 46 ble lovens varighet ytterligere forlenget til 1. desember 2021. De midlertidige reglene som gjaldt adgangen til fjernmøter og fjernavhør ble videreført i midlertidig lov 17. desember 2021 nr. 148 om enkelte tilpasninger i prosessregelverket som følge av utbruddet av covid-19, med varighet til 1. juli 2022.

Loven har for øvrig også midlertidige regler om at utleveringsbegjæringer og rettsanmodninger kan foretas ved bruk av elektroniske kommunikasjonsmidler, se Prop. 33 L (2021–2022). De midlertidige reglene om utleveringsbegjæringer og rettsanmodninger er nå foreslått videreført til 1. juni 2023 i høringsnotat 7. februar 2022 om forslag til midlertidig hjemmel for pålegg om undersøkelse og tvangstesting for covid-19 i utlendingsloven og ny midlertidig lov om tilpasninger i regelverket om internasjonalt rettslig samarbeid som følge av utbruddet av covid-19.

Justis- og beredskapsdepartementet sendte 18. desember 2020 på høring et forslag om endringer i prosesslovgivningen som gikk ut på å gjøre enkelte av de midlertidige prosessreglene permanente, eventuelt med enkelte justeringer. Høringsnotatet inneholdt forslag til regler om signatur, forkynnelse, utvidet adgang til skriftlig behandling og utvidet adgang til å bruke fjernmøter og

fjernavhør. Forslag om utvidet adgang til fjernmøter og fjernavhør, både i straffesaker og sivile saker, ble også fremmet av Straffeprosessutvalget i NOU 2016: 24 Ny straffeprosesslov, som var på høring i 2017.

Ved lov 4. juni 2021 om endringer i domstolloven mv. (signatur og elektronisk forkynnelse) ble det vedtatt permanente regler om signatur og elektronisk forkynnelse. Endringsloven og forskriften trådte i kraft 1. desember 2021. Det tas sikte på å følge opp forslagene til Straffeprosessutvalget om fjernmøter og fjernavhør, som suppleres med erfaringer med det midlertidige regelverket og tilhørende høringer, i en proposisjon som kan fremmes for Stortinget i tide til at reglene vil kunne tre i kraft 1. juli 2022. I punkt 4 nedenfor redegjøres det nærmere for forslagene.

Den midlertidige loven opphører å gjelde 1. juli 2022. Det nærmere innholdet i forslaget til lovendringer i reglene om fjernmøter og fjernavhør er ennå ikke besluttet, men det må kunne legges til grunn at forslaget til permanente lovendringer ikke vil åpne for en tilsvarende vid adgang til bruk av fjernmøter som i de midlertidige reglene. I dette høringsnotatet ber vi derfor om høringsinstansenes syn på om de midlertidige reglene bør kunne forlenges utover 1. juli 2022 eller gjeninnføres på et senere tidspunkt dersom det skulle være nødvendig som følge av utbruddet av covid-19.

I og med at smittesituasjonen er usikker, foreslås det at det i så tilfelle innføres en midlertidig forskriftshjemmel som vil gi Kongen adgang til å fastsette midlertidige regler om fjernmøter. I motsetning til videreføring av den midlertidige loven vil midlertidige regler i en forskrift kunne fastsettes og oppheves raskere på bakgrunn av den til enhver tid gjeldende smittesituasjonen. Forskriftshjemmelen som foreslås, vil være begrenset til å videreføre eller gjeninnføre de reglene om adgang til fjernmøter som i dag fremgår av den midlertidige loven, og vil bare kunne benyttes dersom det er nødvendig som følge av utbruddet av covid-19. Departementet foreslår at forskriftshjemmelen skal gjelde frem til 1. januar 2024.

2 Gjeldende rett

Midlertidig lov om enkelte tilpasninger i prosessregelverket som følge av utbruddet av covid-19 gir regler som supplerer, utfyller og fraviker enkelte regler i straffeprosessloven, tvisteloven og utleveringsloven. Formålet med loven er å tilrettelegge for en forsvarlig og rettssikker virksomhet i domstolene, politiet og påtalemyndigheten mv. ved å avhjelpe konsekvenser av utbruddet av covid-19, jf. § 1. Etter § 7 andre ledd opphører loven å gjelde 1. juli 2022. Det følger av overgangsregelen i § 8 første ledd at dersom en behandlingsmåte med hjemmel i loven er besluttet eller påbegynt før opphevingstidspunktet, skal loven gjelde ved behandlingen inntil saken er avsluttet i instansen.

Det følger av § 3 første ledd første punktum at retten kan beslutte at rettsmøter helt eller delvis skal holdes som fjernmøter, og at avhør skal gjennomføres som fjernavhør, når det er nødvendig og ubetenkelig. Bestemmelsen gjelder for alle rettsmøter i tingrettene, lagmannsrettene og Høyesterett, både i straffesaker og sivile saker. Så langt det passer gjelder den også for forlikrådene og jordskifterettene, jf. § 1 andre ledd. Det fremgår av § 3 første ledd andre punktum at det i straffesaker særlig bør legges vekt på sakens karakter og siktedes rettigheter, og at siktede skal sikres adgang til fortrolig kommunikasjon med sin forsvarer under møtet. Retten kan beslutte at tolking skal gjennomføres som

fjerntolking når det er forsvarlig. Etter § 3 andre ledd skal partene gis anledning til å uttale seg før retten treffer beslutning om fjernmøter og fjernavhør. I henhold til tredje ledd kan beslutning om fjernmøte, fjernavhør eller fjerntolking etter første ledd ikke ankes. I § 4 gis det adgang til å holde rådslagning og rettsmøte for å avsi dom ved fjernmøte, også i saker med meddommere.

Bestemmelsene i §§ 3 og 4 utvider adgangen til bruk av fjernmøter og fjernavhør sammenlignet med det som følger av straffeprosessloven og tvisteloven. Etter tvisteloven § 13-1 kan rettsmøter i sivile saker helt eller delvis holdes som fjernmøter når det er særskilt bestemt eller partene samtykker. Det er særskilt bestemt at rettsmøter om den videre behandlingen av saker (planmøter) og rettsmøter under saksforberedelsen, kan holdes som fjernmøter, se henholdsvis § 9-4 tredje ledd og § 9-5 tredje ledd, jf. § 29-14 tredje ledd. Det samme gjelder rettsmøter til sluttbehandling av saker i småkravprosess etter § 10-3, jf. andre ledd første punktum. I Høyesterett kan stemmegivningen skje i fjernmøte når partene samtykker, jf. § 13-1 tredje ledd.

Parter, vitner og sakkyndige kan avhøres for retten ved fjernavhør etter tvisteloven § 21-10 når direkte avhør ikke lar seg gjennomføre eller er spesielt byrdefullt eller kostnadskrevende. Når en forklaring kan være særlig viktig, eller hvor andre forhold gjør det betenkelig, bør fjernavhør ikke foretas. Det kan likevel alltid gjennomføres fjernavhør når kostnadene eller ulempene med forklaring direkte for retten er store i forhold til betydningen tvisten har for partene.

Straffeprosessloven inneholder i dag ikke noen hjemmel for å gjennomføre hoved- og ankeforhandlinger i straffesaker som fjernmøter. Rettsmøter om forlengelse av fengslingsfristen (fengslingsforlengelser) kan holdes som fjernmøter med bildeoverføring etter straffeprosessloven § 185 fjerde ledd tredje punktum når retten finner det ubetenkelig, og rettsmøtet ellers ville medført omkostninger som ikke står i rimelig forhold til betydningen av at siktede møter. Det kreves likevel samtykke fra siktede til fjernmøte dersom retten samtidig skal behandle spørsmål om ileggelse eller forlengelse av isolasjon etter § 186 a, og dersom det har gått mer enn 90 dager siden siktede sist hadde rett til å få fengslingsspørsmålet behandlet i ordinært rettsmøte. Påtalemyndigheten og siktede skal gis anledning til å uttale seg før beslutning om fjernmøte tas, og siktede skal sikres adgang til direkte og fortrolig kommunikasjon med forsvareren under møtet.

Rettsmøter om pådømmelse av saker uten tiltalebeslutning og hovedforhandling (tilståelsesdom) kan holdes som fjernmøter med bildeoverføring etter straffeprosessloven § 248 fjerde ledd når siktede samtykker og retten finner det ubetenkelig ut fra formålet med rettsmøtet og øvrige omstendigheter.

Vitner og sakkyndige kan avhøres for retten ved fjernavhør etter straffeprosessloven § 109 a, jf. § 149 a, når de ikke har møteplikt på grunn av den geografiske begrensning i § 109, eller andre særlige forhold gjør fjernavhør ønskelig. Når en forklaring kan være særlig viktig, eller hvor andre forhold gjør det betenkelig, bør fjernavhør likevel bare gjennomføres dersom den som skal avgi forklaring, ikke har møteplikt, eller vilkårene for å pålegge tiltalte eller andre å forlate rettssalen etter § 284 første ledd første, fjerde eller femte punktum er oppfylt.

3 Erfaringer med de midlertidige reglene

Aktørene synes å ha god erfaring med de midlertidige reglene og å mene at tilpasningene i prosessregelverket har vært viktige for saksavviklingen i domstolene og for opprettholdelsen av domstolenes kritiske samfunnsfunksjon etter utbruddet av covid-19. Dette har de gitt uttrykk for gjennom innspill til Domstoladministrasjonen og under høringene knyttet til de midlertidige reglene. Også i perioder uten de mest inngripende smitteverntiltakene har reglene vist seg å være viktige for å kunne avvikle saker i domstolene.

Innføringen av smitteverntiltak førte til begrenset saksavvikling i domstolene, noe som gjorde at både saksbehandlingstiden og antall saker i restanse økte. Da den første midlertidige loven trådte i kraft, tok saksavviklingen seg betydelig opp. Både den gjennomsnittlige saksbehandlingstiden og antall saker i restanse er nå på et vesentlig lavere nivå enn da loven trådte i kraft. Uten de midlertidige reglene ville mange flere saker ha blitt utsatt. Reglene har således bidratt til raskere saksavvikling og kortere saksbehandlingstid i domstolene.

4 Tidligere forslag til permanente regler om utvidet adgang til fjernmøter og fjernavhør

En utvidet adgang til bruk av fjernmøter og fjernavhør for både straffesaker og sivile saker er foreslått på permanent basis av Straffeprosessutvalget og i departementets høringsnotat fra 18. desember 2020. Forslagene innebærer imidlertid ikke en tilsvarende vid adgang som etter den midlertidige loven.

I NOU 2016: 24 Ny straffeprosesslov foreslo Straffeprosessutvalget en felles regulering av fjernmøter og fjernavhør for sivile saker og straffesaker i en ny bestemmelse i domstoloven, jf. utkastet til ny § 122 a. Forslaget gikk ut på at parter, vitner, sakkyndige og andre kan ta del i rettsmøter eller avgi forklaring for retten ved bruk av fjernmøteteknikk når ikke annet er bestemt, og retten finner det hensiktsmessig og forsvarlig. I utkastet til ny straffeprosesslov § 31-1 ble det likevel foreslått begrensninger i mistenktes adgang til å delta ved bruk av fjernmøteteknikk i visse rettsmøter. For førstegangsfengslinger foreslo utvalget et absolutt unntak, mens det for visse fengslingsforlengelser ble foreslått at mistenkte bare kan delta ved hjelp av fjernmøteteknikk når mistenkte har samtykket til det. For hovedforhandling, forenklet behandling og ankeforhandlinger der retten skal prøve bevisene under skyldspørsmålet, kan mistenkte etter forslaget bare delta ved bruk av fjernmøteteknikk når vedkommende samtykker, og det er ubetenkelig.

I høringsnotatet 18. desember 2020 ga departementet uttrykk for et behov for nærmere utredning av spørsmålet om det bør innføres permanente lovendringer. Departementet sendte derfor på høring foreløpige vurderinger som belyste grunnleggende hensyn og konkrete forhold som gjør seg gjeldende i tilknytning til spørsmålet om å utvide adgangen til fjernmøter og fjernavhør, samt vurderinger av løsninger for eventuelle reguleringer. De skisserte forslagene var i stor grad basert på Straffeprosessutvalgets forslag, supplert og utfyllt i lys av erfaringene med det midlertidige regelverket.

Forslagene er for tiden til behandling i departementet, og det tas sikte på å fremme en proposisjon for Stortinget med forslag til permanente regler i tide til at reglene kan tre i kraft 1. juli 2022.

5 Departementets vurderinger

Ved vedtakelsen av den midlertidige loven fra 26. mai 2020 uttalte justiskomiteens medlemmer følgende om lovens varighet, se Innst. 275 L (2019–2020) side 3:

«Komiteen vil vise til at de foreslåtte bestemmelsene i Prop. 94 L (2019–2020) er unntaksbestemmelser som vedtas fordi landet står i en krisesituasjon. Komiteen mener lovens varighet bør være kortere enn regjeringen foreslår. Komiteen mener det er tilstrekkelig med en varighet på fem måneder, og at regjeringen på nytt må fremme sak for Stortinget dersom behovet og begrunnelsen for denne midlertidige loven fremdeles er til stede.»

Behovet for midlertidige regler med tilpasninger i prosessregelverket har tidligere hovedsakelig vært vurdert ut fra den generelle smittesituasjonen. Det har først og fremst vært de nasjonale og regionale smitteverntiltakene med karantene- og isolasjonsplikt og anbefalingene om fysisk avstand som har vært førende for tilpasningene.

Når det gjelder den generelle smittesituasjonen, har andelen koronavaksinerte betydning for risikoen for alvorlig sykdom og død som følge av covid-19 i befolkningen. Ifølge Folkehelseinstituttets statistikk har per [4. februar 2022] [93,7] prosent av befolkningen som er 18 år og eldre mottatt første vaksinedose, og [91] prosent har mottatt andre vaksinedose. Barn mellom 5 og 17 år får også tilbud om koronavaksine. Varigheten av beskyttelsen fra vaksinene som benyttes i dag, er imidlertid usikker.

Siden midten av august 2021 har covid-19-smitten vært økende i Norge. I løpet av de første ukene i 2022 overtok omikronvarianten som dominerende variant og fortrente deltavarianten. Ifølge Folkehelseinstituttet er det mye som tyder på at omikronvarianten har større spredningsevne, samtidig som den ser ut til å gi vesentlig mindre alvorlig sykdom enn deltavarianten. Statistikk fra Folkehelseinstituttet viser at uke 4 hadde det høyeste antall meldte tilfeller av covid-19-smitte på en uke så langt i epidemien. Samtidig var det en veldig lav andel av de meldte tilfellene som ble lagt inn på sykehus. De høye smittetallene fører likevel til at mange må holde seg hjemme og har fravær fra jobb mv., inkludert foreldre som må være hjemme med smittede barn.

De nasjonale smitteverntiltakene og anbefalingene som kan tenkes å ha innvirkning på domstolenes virksomhet og saksavvikling i dag, er isolasjon etter påvist smitte og anbefaling om å holde seg hjemme ved symptomer på covid-19. I den nåværende situasjonen synes det særlig å være domstolenes sårbarhet for at dommere, prosessfullmektiger eller parter ikke kan møte til rettsmøter som gjør seg gjeldende. Det kan medføre mange utsettelse av hoved- og ankeforhandlinger, som først og fremst er uheldig for den enkelte som saken gjelder, men som samlet kan føre til større restanser. Departementet ser at det også vil kunne være uheldig om fravær hos en av aktørene som følge av covid-19-smitte fører til at en hoved- eller ankeforhandling av lengre varighet må avbrytes og utsettes, i stedet for at saken kunne ha blitt gjennomført med aktøren digitalt til stede. Dersom smittetallene forblir høye eller øker ytterligere, tilsier det at det fortsatt kan være et behov for midlertidige tilpasninger selv om tiltaksnivået er lavt og vaksinedekningen er høy.

Dersom det vedtas permanente regler i straffeprosessloven og tvisteloven som gir utvidet adgang til fjernmøter og fjernavhør, vil det etter departementets syn være et betydelig mindre behov for å videreføre de midlertidige reglene. Som nevnt tar

regjeringen sikte på å fremme forslag til slike lovendringer slik at de kan tre i kraft innen 1. juli. Likevel vil det måtte tas høyde for at forslaget til permanente lovendringer ikke vil åpne for en tilsvarende vid adgang som etter de midlertidige reglene.

Samtidig er det også slik at covid-19-epidemien har vist seg å være uforutsigbar. Som med andre virus skjer det stadig små endringer i virusets arvemateriale (mutasjoner). Mutasjoner som får betydning for smittsomhet, alvorlig sykdom og beskyttelse etter vaksinasjon, kan få betydning for hvordan epidemien utvikler seg. Erfaringene fra høsten 2021 viser at det også på kort varsel vil kunne bli aktuelt å innføre strengere smitteverntiltak igjen. Den økende smitten førte til at det mot slutten av 2021 igjen ble innført både regionale og nasjonale tiltak. Slik situasjonen er på nåværende tidspunkt, med et høyt smittetrykk sammenholdt med at smittesituasjonen er såpass uforutsigbar, kan det etter departementets syn ikke utelukkes at det på kort varsel vil kunne oppstå et behov for midlertidige regler som gir en utvidet adgang til fjernmøter sammenlignet med det forslagene til permanente regler vil åpne for.

For departementet fremstår det på nåværende tidspunkt som et åpent spørsmål om det, når vi nærmer oss lovens opphørsdato 1. juli 2022, vil være nødvendig med regler om en tilsvarende utvidet adgang til fjernmøte som etter den midlertidige loven. Departementet vurderer det likevel slik at usikkerheten rundt epidemiens videre forløp gjør at det bør være mulig å videreføre eller gjeninnføre slike regler dersom smittesituasjonen tilsier det.

Departementet har vurdert om det bør foreslås å videreføre den midlertidige loven. I og med at det foreligger usikkerhet om smittesituasjonen etter 1. juli 2022, foreslås det imidlertid at det heller bør fastsettes en midlertidig forskriftshjemmel som gir Kongen hjemmel til å videreføre eller gjeninnføre de midlertidige reglene om fjernmøter som i dag følger av den midlertidige loven.

Sammenlignet med en forlengelse av den midlertidige loven vil en forskriftshjemmel gi større fleksibilitet og tidsmessig handlingsrom når det gjelder vurderingen av behovet for å innføre eller å avvike midlertidige regler. En utfordring med å skulle sørge for nødvendige tilpasninger gjennom å fremme lovproposisjoner om forlengelse av den midlertidige loven, er at vurderingene av smittesituasjonen og behovet for tilpasninger må gjøres lang tid i forveien før en proposisjon fremmes. Høringsgrunnlaget vil ligge ytterligere tilbake i tid. Ved en innføring av nødvendige tilpasninger i en forskrift vil vurderingene kunne gjøres tettere opptil vedtakelsen.

Det er også viktig at de midlertidige reglene ikke gis lengre varighet enn hva som er nødvendig ut fra smittesituasjonen og tiltakene som gjelder. En forskriftsregulering vil kunne gjøres mer tidsavgrenset enn en midlertidig lov. Når det gjelder varigheten til en midlertidig lov, må det blant annet tas høyde for at varigheten må være lang nok til at Stortinget kan vedta en ny forlengelse, om det skulle bli behov for det, etter en ny smittevernfaglig vurdering, ny høring og utarbeidelse av en ny lovproposisjon. En annen side ved å ha en midlertidig lov med relativt lang varighet er at det i større grad legges opp til at domstolene selv må vurdere om situasjonen tilsier at de midlertidige reglene kan brukes.

Departementet mener at behovet for å kunne innføre og avvike nødvendige tilpasninger vil være bedre ivaretatt med en forskriftshjemmel som gjør det mulig

for myndighetene å vurdere midlertidige tilpasninger ut fra den aktuelle smittesituasjonen som til enhver tid foreligger.

Erfaringene med de midlertidige lovene med tilpasninger i prosessregelverket tilsier at det først og fremst er regler om utvidet adgang til bruk av fjernmøte som har hatt stor betydning for saksavviklingen, og den midlertidige loven er videreført med en avgrensning til å møte dette behovet, se Prop. 33 L (2021–2022) punkt 4 side 10. Departementet mener også at en forskriftshjemmel bør være klart avgrenset til å kunne fastsette regler om fjernmøter. Departementet vurderer det foreløpig slik at forskriftshjemmelen bør være midlertidig, angi en formåls- og tidsbegrensning og oppstille et krav om proporsjonalitet. Det foreslås at en forskrift gitt i medhold av den midlertidige hjemmelen bare kan gjelde for et begrenset tidsrom inntil fire måneder.

Departementet er foreløpig noe i tvil om forskriftshjemmelen bør innrettes etter mønster av formålsbestemmelsen i den midlertidige loven, det vil si at forskriften kan gis for å avhjelpe konsekvenser av utbruddet av covid-19, eller om den i tillegg bør knyttes til smittevernlovens begrep om «allmennfarlig smittsom sykdom» etter smittevernloven § 1-4, jf. § 1-3 nr. 3. Det sistnevnte alternativet vil innebære at det er et vilkår for å kunne gi forskriften at covid-19 er oppført på listen over allmennfarlige smittsomme sykdommer. I alle tilfeller bør forskriften bare kunne gis når det er nødvendig for å sikre en forsvarlig og rettssikker virksomhet i domstolene.

En forskriftshjemmel som viderefører og tar utgangspunkt i den midlertidige loven, jf. formålsbestemmelsen i § 1, kan for eksempel utformes slik:

«Når det av hensyn til å avhjelpe konsekvenser av covid-19 er nødvendig for å sikre en forsvarlig og rettssikker virksomhet i domstolene, kan Kongen gi forskrift om at retten kan beslutte at rettsmøter helt eller delvis skal holdes som fjernmøter når det i den enkelte sak er nødvendig og ubetenkelig. Partene skal gis anledning til å uttale seg før retten treffer slik beslutning. Beslutningen om fjernmøte kan ikke ankes.

Forskriften kan bare gjelde for et begrenset tidsrom og ikke lenger enn fire måneder. Dersom fjernmøte er besluttet eller påbegynt før forskriftens opphevingstidspunkt, skal forskriften gjelde ved behandlingen inntil saken er avsluttet i instansen.»

Dersom forskriftshjemmelen også skal knyttes til «allmennfarlig smittsom sykdom» etter smittevernloven, kan en utforming av første ledd for eksempel gjøres slik:

«Når covid-19 regnes som en allmennfarlig smittsom sykdom i medhold av smittevernloven § 1-4, kan Kongen så langt det er nødvendig for å sikre en forsvarlig og rettssikker virksomhet i domstolene, gi forskrift om at retten kan beslutte at rettsmøter helt eller delvis skal holdes som fjernmøter når det i den enkelte sak er nødvendig og ubetenkelig. Partene skal gis anledning til å uttale seg før retten treffer slik beslutning. Beslutningen om fjernmøte kan ikke ankes.»

Når det gjelder varigheten av den midlertidige forskriftshjemmelen, foreslår departementet at den gis varighet til 1. januar 2024. Situasjonen etter utbruddet av covid-19 har til nå vært preget av at det har vært vanskelig å forutse behovene for midlertidige tilpasninger, og det har vært behov for midlertidige tilpasninger i flere omganger utover den midlertidige lovens varighet. Departementet mener at det bør tas høyde for dette fremover, og at det av den grunn er hensiktsmessig at forskriftshjemmelen har en varighet til 1. januar 2024. At en forskriftshjemmel gis

lengre varighet enn hva som har vært tilfelle for den midlertidige loven, må ses i sammenheng med at en midlertidig forskrift som gis med hjemmel i loven, kun kan fastsettes dersom det er nødvendig og forsvarlig, må oppheves når behovet ikke lenger er til stede, og uansett ikke kan vare i mer enn fire måneder.

6 Økonomiske og administrative konsekvenser

En videreføring av regler om utvidet adgang til fjernmøter vil kunne bidra til at domstolene kan gjennomføre flere saker enn de ellers kunne ha gjort på grunn av smittesituasjonen, samtidig som smittevern ivaretas.